

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Нічним небом ліниво походжав до блиску начищений півмісяць. Вітер дув знизу догори. Гадаю, він хотів роздмухати зірки, та це йому ніяк не вдавалося.

Кіт Орленко міцно спав у своїй лісовій хижці під високою сосною. Нехай вас не дивує прізвище kota: у цій місцині, досить незвичайній і достоту чарівній, усі коти носили та й досі носять прізвища своїх господарів. І хоча кіт уже давненько жив самотійним лісовим життям, прізвище своє він змінювати не хотів.

Йому снилося тепле домашнє дитинство, діти, з якими він любив гратися, добрий дідусь Яким, який після кожної рибалки ділився з ним рибою.

Раптом у віконце постукали.

— Ну, кого це несе? — невдоволено буркнув крізь сон кіт Орленко.

— У-у, це-е-е я! — відповів глухуватий голос.

— А, Пузик! — кіт упізнав свого давнього друга пугача. — Ти чого так пізно?!

— У-у, хі-іба це-е пізно?! Гайда політаємо! — запропонував Пузик.

— Давай краще вранці, — позіхнув кіт.

— У-уранці все небо зайняте. Там і птахи, і літаки...

Кіт неохоче підвівся і пустив пугача в хатинку.

— Ну-у що, політаємо?! — нетерпляче перепитав пугач.

— Гаразд, — погодився кіт Орленко. — Тільки недовго.

Вони вийшли на галявину. Пузик змахнув крилами, сказав “у-у!” і відірвався від землі. Кіт Орленко вдихнув побільше повітря, напружився, а потім сіпнувся, розбігся і злетів, широко розчепіривши всі лапи.

— Ку-ди полетимо? — запитав Пузик.

— Давай до старого села, до Киселівки! — Орленко наздогнав пугача і летів праворуч від нього.

— Завжди-и тебе ту-уди тягне! — похитав головою пугач.

— Там проминуло моє дитинство, — задумливо мовив кіт.

Вони летіли вже досить високо. Вище від найвищих сосен. Знизу пропливали галявини і зарості кушів, ведмежий малинник і видолинок, а попереду з’явилося село, де колись виріс кіт Орленко.

— При-иземлятися будемо? — запитав пугач.

— Звичайно, будемо, — зітхнув кіт. — Я вже втомився.

Вони приземлилися за околицею. Десь самотньо загавкав пес, та йому ніхто не відповів.

— Ти знаєш, Пузику, про що я зараз мрію? — кіт Орленко задумливо звів очі у небо.

— У-у! — пугач заперечливо замотав головою.

— Я хочу згуртувати здібних кошенят і навчити їх літати. Відкрити школу котоповітроплавання.

— Та-ак?! — здивувався пугач. — Лишень би вони не бешкетували у небі.

Кіт Орленко торкнувся лапою своїх довгих вусів.

— Перед першим польотом, — сказав він, — кошенята пообіцяють поводитися у небі чемно та не ображати птахів. Розумієш, я вже старий, а крім мене ніхто не знає таємниці котоповітроплавання... Гаразд, летимо назад, бо щось спати захотілося.

Старий рудий пес провів здивованим поглядом дві фігурки, що перетинали небо. Одна з них страшенно нагадувала кота, який колись жив у їхньому дворі. Пес підвівся, погримів ланцюгом, обійшов кілька разів довкруг тісної буди, жалібно гавкнув і задивився на яскравий півмісяць.

Кіт Орленко прокинувся опівдні, потягнувся, позіхнув, подивився на дзигар із зозулькою і засмучено мовив: “Ай-яй-яй!”.

Надпив із глечика молока і пригадав нічну розмову з пугачем.

Погода була літна, сонячна. Кіт Орленко вийшов на злітну стежинку, рівну і пряму, як шкільна лінійка, розбігся і злетів у літне світло-блакитне небо. Поряд співав, аж захлинався, знайомий жайворонок. Кіт послухав його кілька хвилин і полетів до найближчого села. Попереду в нього було ще чимало роботи: він хотів облетіти за один день всі довколишні села, зустрітися зі знайомими та незнайомими котами і поговорити з ними про відкриття школи котоповітроплавання. Першої такої школи не лише в їхньому лісі, а й у всьому котячому світі.

Спочатку він завітав у гості до сім’ї сибірських котів Петренків. Кіт Петренко уважно вислухав Орленка і пообіцяв прислати до школи своє молодшеньке кошенятко.

Кіт Орленко літав від села до села і скрізь знаходив чимало котів і кішечок, які мріяли навчити літати своїх дітей. Лише в сім’ї чорних

котів Їжакевичів йому сказали, що швидше віддадуть своїх кошенят на плавання, аніж у його школу.

Увечері він приземлився на рідній галявині і, похитуючись від втоми, зайшов у хатинку. Приліг на ліжко і з головою накрився картатим пледом. Та не встиг він задрімати, як у двері постукали.

— Ну хто там?! — з-під пледа запитав кіт.

— У-у, я-я! — відповів пугач.

Кіт виліз з-під пледа і відчинив двері.

— Ходімо, політаємо! — зайшовши у кімнату, запропонував Пузик.

— Я сьогодні лишень те і робив, що літав, — жалібним голосом мовив кіт Орленко. — Усі довколишні села облетів!

— Шкода... — засмутився Пузик. — Ти ж знаєш, що найкраще літати вночі. Політали б разом...

— Пузику, вночі всі порядні коти відпочивають, а сьогодні я літав саме до таких. Я неодмінно відкрию школу котоповітроплавання. Допоможеш?

— Зві-і-і-сно, з нічних польотів, — погодився пугач.

Вони примостилися біля столика. Пугач попросив чаю, але чаю в кота не було.

— Може, молочка вип'єш? — запитав кіт.

— Ну-у, давай, — погодився Пузик.

Вони сиділи і розмовляли про майбутню школу і майбутніх учнів.

Раптом пугач пригадав, що кіт цілісінький день літав, а він, пугач, цілісінький день спав. Йому стало ніяково. Він вибачився і полетів собі.

Кіт усміхнувся, загасив свічку і заліз під свій улюблений картатий плед.

Наступного ранку кота розбудив тихий, але наполегливий грукіт у двері. А коли він вийшов з хатинки, то побачив на галявинці півсотні кошенят: чорних і рудих, білих і сірих, сіамських і всуціль кольорових.

Усі вони прийшли вчитися літати, і всі нетерпляче очікували, коли ж почнуться уроки у школі котоповітроплавання.

Кіт Орленко страшенно розхвилювався. Він стояв на ганку і хотів

щось сказати своїм майбутнім учням, сказати щось корисне і дуже важливе. Але в голові лунала пісня знайомого жайворонка, пісня радості і щастя, яка заважала зосередитися і знайти потрібні слова.

— Любі учні! — нарешті розпочав він. — Від сьогодні у вас розпочинається нове цікаве життя. Ви станете першими котами, які зможуть літати високо в небі, а не ходити одне до одного в гості, котами, для яких слово “собака” не буде нічого означати, як би голосно вона не гавкала і як би швидко не бігала. Ви зможете насолоджуватися співом пташок, свіжим повітрям, теплим вітерцем. Ви осягнете велику таємницю повітроплавання без крил, та ви мусите пам’ятати — це не повинно завдавати шкоди ані птахам, ані іншим котам. Перед першим

польотом ви пообіцяєте чемно поводитись у небі і ніколи не ображати птахів, а того, хто порушить цю обіцянку, ми виженемо з нашої школи. Чекаю вас завтра на перший урок.

Кошенята розійшлися. Галявина спорожніла, а кіт Орленко досі стояв на ганку. Він дивився на злітну стежину і думав про те, як легко збулася його мрія.

А потім він взяв граблі і позгрібав з галявини та злітної стежини всі гілки й листя. Навіть шишки зібрав і відніс набік. Взяв у хатинці дощечку, написав на ній великими літерами “КИЦЬКОДРОМ” і прив’язав її мотузочкою до стовбура сосни, що росла обабіч галявини.

Перший урок котоповітроплавання розпочався несподівано. Вчитель розбігся по злітній стежинці, здійнявся у небо, розвернувся над соснами і хотів приземлитися просто на ганку своєї хатинки, та промахнувся і врзався у двері. Двері, звісно ж, одразу відчинилися, і він залетів всередину. Знову вийшов на ганок він хвилин через п’ять.

— Любі кошенята! — сказав кіт Орленко. — Вмощуйтеся зручніше на галявині, і зараз я вам розкажу про те, що мусить знати та вміти кожне кошеня, яке хоче навчитися літати.

Галас притих. Кошенята розсілися на траві й нашорошили вушка. А кіт Орленко розповідав їм про літаки і повітряні кулі, про кульові блискавки і нелітну погоду і, звісно, про птахів, без яких небо й уявити годі. Він розповідав про все те, що йому 10 років тому оповів друг — молодший син Орленків. Петрик Орленко мріяв бути льотчиком і читав усі книги, де були історії про повітроплавання, а потім, щоб не забути, переказував усе прочитане котові. А кіт все мотав на вус. Адже був тоді ще кошеням і мав добру пам’ять.